

всичко ще бжде така, както ти лично каза на наше смирение и на нашия христолюбивъ императоръ. За всичко това азъ ще моля за твоето дългоденствие и щастие въ тоя животъ, за наследяване славата, предназначена за всички божии угодници, въ бждещия животъ.“ Колкото и да звучи въ тия думи на патриарха пълна надежда, все пакъ Симеонъ не се отзовалъ на това приканване и по тоя начинъ въпросътъ за миръ и следъ срещата му съ императора останалъ отворенъ.

Следъ завръщането си въ Преславъ въ началото на есента 923 г. Симеонъ побързалъ да усмири най-първо възстанието въ България и да накаже недоволнитѣ, отъ които повечето ще да сж избѣгали въ Сърбия, но и последната така сжщо изпитала гнѣва на българския царь. Въ началото на 924 год. той събралъ голѣма войска и я изпратилъ въ Сърбия противъ князь Захария подъ началството на трима воеводи, Книна, Имника и Ицвоклия, заедно съ новия претендентъ на сръбския престолъ Чеслава, синъ на Клонимира. Князь Захарий, щомъ узналъ за приближението на българската войска, като виждалъ, че лесно нѣма да се отърве, побързалъ да избѣга въ Хърватско. Но това не спасило Сърбия, защото тоя походъ билъ предприетъ този пжтъ не само противъ едного Захария, но и противъ цѣлия сръбски народъ. Българитѣ влѣзли безпрѣчно въ сръбскитѣ предѣли, като вѣроломно извикали при себе си сръбскитѣ жупани, за да имъ предадатъ новия имъ князь, но, когато жупанитѣ се явили на поканата, били всички изловени и въ вериги откарани въ пленъ. Следъ това българската войска нахълтала въ Сърбия и почнала да опустошава и да се разпорежда по цѣлата сръбска земя. Споредъ Константина Багренородни, тогава „българитѣ изловили цѣлото население отъ мало до голѣмо и го откарали въ България.“ Ония, които сполучили да се спасятъ, избѣгали едни въ Хърватско, а други въ Византия. Следъ тоя походъ Сърбия била присъединена къмъ българската държава като нейна съставна частъ. Не по-добра ще да е била и участието на възстаналитѣ българи, отъ които около 20 хиляди, както и сърбитѣ, се спасявали съ бѣгство на византийска територия.

Следъ като усмирилъ България, а Сърбия покорилъ, Симеонъ отново обърналъ погледитѣ си къмъ Византия. Споредъ плана, който си съставилъ, отивайки на среща съ императора, той трѣбвало да поднови войната съ ромеитѣ и да довърши наченатото, още повече, че той не билъ свързанъ съ никакъвъ формаленъ договоръ спрѣмо цариградското правителство. Но Симеонъ не се решавалъ да възобнови войната, защото за него било ясно, че всичкитѣ незадоволства и смутове въ България сж предизвикани отъ тежкото економическо положение, въ което народътъ изпадналъ подъ натиска на непрекъснатитѣ войни, и поради това той не е могълъ да бжде сигуренъ, че следъ възобновата на войната нѣма да избухнатъ нови смутове въ държавата. Наредъ съ това имало и други много по-важни причини, които въ дадения моментъ правѣли невъзможна всѣка война съ Византия. Това е политическиятъ съюзъ на Византия съ Хърватско, което следъ покорението на Сърбия граничило непосредно съ българската държава и станало сборенъ пунктъ за сърбитѣ, които почнали да се стичатъ отъ всички страни около своя князь Захария.

Съюзътъ на Византия съ Хърватско и планътъ на Симеона за унищожението му. — Продължителнитѣ и усиленни старания на Романа Лакапина и патриархъ Николая докарали най-сетне въ 923 г. отколе желаното примирение на римската църква съ цариградската, на което тѣ тѣй много разчитвали за избавянето на империята отъ страшния български царь. Макаръ че очакваното въ Цариградъ непосредно въздействие на